

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416202205
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1416202205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: X. B., nar. XX.X.XXXX, bytom Š. XX, I., o zaplatenie 5 330,99 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 14C/132/2016-73 zo dňa 3. októbra 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 330,99 € spolu so zmluvným úrokom 357,35 €, úrokom z omeškania 4,85 € a úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatennej istiny 5 330,99 € od 16.3.2013 až do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 497 Obchodného zákonníka a § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že úverovú zmluvu žalovaný uzatváral so žalobcom ako fyzická osoba spotrebiteľ. Žalobca sa v zmluve zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 5 500,- €, druh úveru „pôžička“, účel úveru: bezúčelový úver/splatenie záväzkov klienta, so stanovenou fixnou výškou Úrokovej sadzby do splatnosti 17,3 % ročne. Úver sa žalovaný zaviazal splatiť v pravidelných mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru do 20.12.2021. Výška RPMN bola vypočítaná vo výške 20,07 % a priemerná výška RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy bola uvedená 18,29 %. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť, predstavovala sumu 11 945,60 €. V čl. 7 bod 7.2.1 zmluvy je uvedené, že v prípade ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti, je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne a to až do jeho zaplatenia. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, preto bol žalobcom listom zo dňa 21.2.2013 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného na výzve. Žiadal istinu 5 330,99 €, úroky 357,35 € do predčasného zosplatenia, úroky z omeškania vo výške 4,85 € do predčasnej splatnosti úveru, úrok 17,30% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5 330,99 € od 16.3.2013 až do zaplatenia, úroky z omeškania 8,75 % ročne z nezaplatennej istiny 5 330,99 € od 16.3.2013 až do zaplatenia, nezaplatený úrok 357,35 € od 16.3.2013 až do zaplatenia, ako i trovy konania.

1.2. Zmluva o úvere bola uzatvorená písomne a spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. Nesplatením záväzku do doby splatnosti nárok žalobcu na vrátenie zostatku úveru v sume 5 330,99 € a úroku z úveru vyčíslenom vo výpise z úverového účtu až ku dňu 21.2.2013 v sume 357,35 € nezanikol a v zmysle § 502 Obchodného zákonníka žalobcovi toto právo patrí.

1.3. V časti zmluvného úroku vo výške 17,30 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 5 330,99 € od 16.3.2013 až do zaplatenia súd prvej inštancie zamietol ako nedôvodný. Strany sporu si dojednali zmluvný úrok 17,30 % ročne ako fixný do doby splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 20.12.2021, žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr, a to listom z 21.2.2013, ktorým vyzval žalovaného na zaplatenie celého úveru. Do dňa predčasnej splatnosti úveru žalobca vyčísli zmluvný úrok na sumu 357,35 €. Pokiaľ ide o zmluvný úrok po dátume predčasnej splatnosti, je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Strany úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, pokiaľ si však strany úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevrátil, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012 v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Z týchto dôvodov súd nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 17,30 % ročne zo sumy 5 330,99 € od 16.3.2013 až do zaplatenia zamietol.

1.4. O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., pričom priznal žalobcovi úrok z omeškania z priznanej istiny. Podľa § 232 ods. 4 C.s.p. súd nepovolil žalovanému dlh zaplatiť v splátkach po 150,- € mesačne, pretože svoje tvrdenia pred súdom nepreukázal a žalobca súhlasil iba s povolením splátok tak, že dlh bude uhradený v dobe 12 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Prvoinštančnému súdu vytkol, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 a § 506 Obchodného zákonníka a komentár k Obchodnému zákonníku, podľa ktorého povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru trvá až do jeho vrátenia. Strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve dojednať odchylné od zákona. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi nárok na dohodnutý úrok od poskytnutia finančných prostriedkov, momentom jeho zániku je vrátenie finančných prostriedkov. Žiadny iný predpis v tomto veriteľa neobmedzuje. V tejto súvislosti žalobca citoval z návrhu zákona z roku 2013 a jeho dôvodovej správy, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník tom zmysle, že veriteľ by nemal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení záväzku. Predmetná novela v takom znení parlamentnom neprešla, z čoho žalobca vyvodil záver, že zákonodarca nemal v úmysle odoprieť veriteľovi tento nárok. K uzneseniu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012 žalobca uviedol, že Ústavný súd sa v ňom nevyjadril k meritu veci, ani tak urobiť nemohol, čo vo svojom rozhodnutí sám Ústavný súd uviedol. Záverom poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co 12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, ktorý v súvislosti s § 506 Obchodného zákonníka vyslovil názor, že veriteľovi patria úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov a na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014, podľa ktorého zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v stanovenej lehote nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 1.12.2011 do 31.12.2012 (ďalej ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

7. Podľa § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

8. Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

10. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

12. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti zmluvného úroku vo výške 17,9 % ročne z nezaplatenej istiny 5 330,99 € od 16.3.2013 do zaplatenia, ktorého sa žalobca domáhal za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

13. V posudzovanej veci nebolo sporné, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu má charakter spotrebiteľskej zmluvy a nakoľko jej predmetom je poskytnutie úveru, ide v zmysle § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch o zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

14. Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide o v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru.

15. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškaní; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.6.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k

zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patrilo riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Hoci judikatúra najmä nižších súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému vyššie.

16. Žalobca vo svojom odvolaní svoj nárok na riadny úrok po vyhlásení splatnosti úveru až do momentu zaplatenia dlžnej istiny odôvodňoval poukazom na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Na základe druhej vety tohto ustanovenia nemožno potvrdiť ani vyvrátiť záver, že dlžník má povinnosť platiť riadne úroky z dlžnej istiny i po zosplatnení úveru. Toto ustanovenie sa vzťahuje iba na situáciu, kedy dlžník splatil poskytnutý úver pred dňom jeho konečnej splatnosti, čo zjavne nie je prípad posudzovanej veci, kedy dlžník do dnešného dňa dlžný úver nesplatil. Argumentácia žalobcu poukazujúca na § 506 Obchodného zákonníka upravujúceho oprávnenie veriteľa odstúpiť od zmluvy pre omeškanie dlžníka nemá súvis s posudzovanou vecou, nakoľko žalobca od zmluvy neodstúpil, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, čo je odlišný inštitút s inými právnymi následkami (napr. zmluva v takomto prípade nezaniká). O rovnaké ustanovenie oprel svoje rozhodnutie č. k. 11Co 12/2017-90 zo dňa 31.1.2017 aj Krajský súd v Žiline, ktoré preto žalobca tiež citoval nedôvodne a nie je potrebné zo strany odvolacieho súdu sa k nemu bližšie vyjadrovať. Žalobcova námietka, že Ústavný súd SR sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 nezaoberal meritom veci, ktorá bola predmetom konania na všeobecných súdoch, je rovnako nedôvodná, Ústavný súd sa po vecnej stránke zaoberá rozhodnutiami všeobecných súdov iba do tej miery, či sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné, teda či nimi nedošlo k takému excesu, ktorý by mal za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR. Skutočnosť, že Ústavný súd sa podobne nezaoberal meritom veci, nijako neznižuje význam jeho záveru o ústavnej udržateľnosti posudzovaných rozhodnutí všeobecných súdov. Rovnako je bezpredmetné využívať ako výkladovú pomôcku návrhy zákonov, ktoré neboli schválené Národnou radou SR. Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 citovanom žalobcom síce konštatoval, že úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky stranami dojednané úroky, avšak ani tento názor nie je spôsobilý vyvrátiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd nepopiera samozrejmu skutočnosť, že úroky z omeškania a zmluvné úroky sú dva rozdielne inštitúty, ktoré majú svoje vlastné, vzájomne nezastupiteľné funkcie. Uvedené však nijako nespochybňuje zánik nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru, nakoľko stále platí, že sankcionovanie dlžníka úrokmi z omeškania (a prípadne aj inými poplatkami) spolu s pretrvávaním jeho povinnosti platiť zmluvné úroky by spôsobilo hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca poukazyval na komentár k Obchodnému zákonníku, názory tam uvedené boli aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov už prekonané v smere uvedenom vyššie. Možno teda zhrnúť, že odvolacia argumentácia žalobca nebola spôsobilá spochybniť správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).